

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **J. A. L.**, státní příslušnost Filipínská republika, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14.9.2015 č.j. CPR-26255-2/ČJ-2015-930310-V217, o **správním vyhoštění**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.9.2015 č.j. CPR-26255-2/ČJ-2015-930310-V217 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPT-151256-18/ČJ-2015-070022-CH-SV ze dne 14.7.2015, jímž bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1, písm. c), bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na tři měsíce.

Žalobkyně podala v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 14.9.2015 č.j. CPR-26255-2/ČJ-2015-930310-V217, ve které poukázala na to, že je zdravotní asistentkou A. A. I. S, nar. X, občana státu Saúdské Arábie, který je na invalidním vozíku, s ohledem na vysoký věk je plně imobilní a odkázán na její pomoc. Jmenovaný podstupuje dlouhodobou rehabilitaci v Lázních Darkov Karviná na vlastní náklady. Rád by v tom nadále pokračoval, jelikož v případě jeho vycestování a přerušení léčby by mohlo dojít k úplnému zastavení postupného zlepšování a následnému zhoršení zdravotního stavu.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 14.9.2015 č.j. CPR-26255-2/ČJ-2015-930310-V217 a z připojeného správního spisu žalovaného správního orgánu téhož čísla jednacího, jakož i ze správního spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPT-151256-18/ČJ-2015-070022-CH-SV a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že:

- podle záznamu ze dne 14.7.2015 byla dne 10.7.2015 v 9.50 hod. v Lázních Darkov v Karviné provedena policisty pobytová kontrola, při které byla kontrolována žalobkyně. Z jejího cestovního dokladu bylo zjištěno, že vlastní vízum pro všechny státy Schengenu č. X, ITA, typu C, 01 vydané velvyslanectvím Itálie v SAU s délkou pobytu na 30 dnů platné od 5.6.2015 do 5.7.2015. Žalobkyně na území členských států EU přicestovala ze SAU na letiště Halpensa v Itálii dne 11.6.2015. Z letiště pak 12.6.2015 přicestovala letecky do Prahy-Ruzyně a poté osobním vozidlem do Lázní Darkov Karviná, kde se léčí státní příslušník SAU, kterému dělá nutný doprovod. Vízum žalobkyni opravňovalo k pobytu na území členských států EU do 5.7.2015 a od 6.7.2015 pobývala na území členských států neoprávněně bez platného víza nebo povolení k pobytu. V záznamu se dále uvádí, že bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti hradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč a žalobkyni byla zároveň uložena pokuty ve výši 3.000,- Kč. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR byl požádán o zaslání závazného stanoviska k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně s odpovědí, že vycestování z území ČR je možné. Žalobkyně nepožádala o udělení mezinárodní ochrany ani o vyrozumění zastupitelského úřadu Filipín a byl jí udělen výjezdní příkaz do 16.7.2015. Dne 14.7.2015 bylo vydáno rozhodnutí podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., kterým bylo uloženo žalobkyni správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou

- nelze žalobkyni umožnit vstup na území států Evropské unie v délce tří měsíců;
- dne 10.7.2015 bylo vydáno oznámení zahájení správního řízení s žalobkyní ve věci jejího správního vyhoštění z území členských států Evropské unie;
 - dne 10.7.2015 byl s žalobkyní sepsán protokol o vyjádření žalobkyně v rámci řízení o správním vyhoštění. Z tohoto protokolu krajský soud zjistil, že žalobkyně vypověděla stejné informace, jaké jsou uvedeny v záznamu ze dne 14.7.2015. V protokolu je dále uvedeno, že v době pobytu stanovené vízem žalobkyně z Schengenského prostoru nevystoovala, svůj další pobyt si nelegalizovala. Uvedla, že si je vědoma přestupku, avšak zdravotní stav A. I. S A. jí dosud nedovoluje vycestovat. K dalším dotazům žalobkyně uvedla, že na území ČR nemá žádné společenské kulturní nebo ekonomické vazby, nemá zde blízké rodinné nebo příbuzenské vazby a nepožádala v žádném státě o udělení mezinárodní ochrany. V návratu na Filipíny jí nebrání žádné překážky;
 - ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10.7.2015, že vycestování žalobkyně je možné;
 - z čestného prohlášení žalobkyně ze dne 10.7.2015, že je nutným doprovodem – zdravotní asistentkou A. A.I. S, občana státu Saúdské Arábie, nar. X po celou dobu jeho léčení v Lázních Darkov a to z důvodu jeho zdravotního stavu, který mu nedovoluje, aby zde byl bez doprovodu rodinného příslušníka a zdravotního asistenta. Žalobkyně zároveň prohlásila, že je ubytována v soukromí na adrese J.Š. B. 289, K.-M., neboť ubytování nutného doprovodu pacienta v lázních je finančně nákladné a zároveň jí nedovoluje vařit podle jejich zvyklostí.

Správní spis správního orgánu I. stupně obsahuje dále záznam o seznámení žalobkyně s podklady řízení ze dne 14.7.2015, rozhodnutí správního orgánu I. stupně o udělení správního vyhoštění žalobkyni ze dne 14.7.2015 a rozhodnutí téhož správního orgánu o povinnosti žalobkyně nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč ze dne 10.7.2015. Součástí správního spisu žalované je rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 14.7.2015, o kterém rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní

stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním

občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Shora uvedenými listinnými důkazy obsaženými ve správním spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 6.7.2015 bez víza a že po tomto datu neměla žádným způsobem na území České republiky legalizován svůj pobyt. Žalobkyně ostatně tuto skutečnost v průběhu správního řízení ani nepopírala. Za této situace správní orgán I. stupně nepochybil vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně ve smyslu shora citovaného ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Jak dále oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, došlo u žalobkyně k porušení právní povinnosti pobývat na území České republiky s platným vízem podle ust. § 103 odst. 1 písm. n) citovaného zákona, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Z listinných důkazů také vyplynulo, že žalobkyně do České republiky přicestovala s krátkodobým vízem uděleným zastupitelským úřadem Itálie, přičemž toto vízum měla za účelem pobytu na území České republiky. Krajský soud podotýká, že obsahem žaloby žalobkyně jsou tytéž shodné důvody, jaké uváděla ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy potřebu osobní péče o jmenovaného státního příslušníka Saúdské Arábie. Bylo na žalobkyni, aby si zajistila a požádala o vízum v takovém rozsahu, aniž by došlo k překročení doby jejího pobytu na území ČR. Krajský soud se tedy ztotožňuje s odůvodněním žalované, že si žalobkyně měla nejprve zjistit délku léčení jmenovaného a poté žádat příslušný zastupitelský úřad o vydání krátkodobého víza či požádat o udělení dlouhodobého víza. Jestliže tak žalobkyně neučinila, dostala se sama svým zaviněním do situace, kdy porušila výše citovaná zákonná ustanovení. V tomto směru nelze přihlídnout k žalobní námitce, že by A. A. I. S nadále rád pokračoval v léčbě a mohlo by dojít k zastavení postupného zlepšování či následnému zhoršení jeho zdravotního stavu. Ve správním řízení totiž nebylo ani namítáno, že by z hlediska zdravotního stavu byl jmenovaný neschopen transferu do země původu. Závěrem krajský soud podotýká, že ze samotné výpovědi žalobkyně učiněné před správním orgánem do shora uvedeného protokolu vyplynulo, že vydáním rozhodnutí o jejím správním vyhoštění nehrozí nepřiměřený zásah do jejího soukromého či rodinného života, tak jak to má na mysli ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v tomto směru sama vypověděla, že na území České republiky nemá žádné společenské ani kulturní vazby ani ekonomické závazky a že zde nemá žádné rodinné nebo příbuzenské vazby.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž rozhodl tímto rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20. listopadu 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce